

Kasvimaan hirviöt

Jännittää aloittaa kirjoittaminen, koska tuntuu niin merkitykselliseltä päästä kirjoittamaan Omavaraopiston blogiin! Yritän yhdistellä tekstissäni käytännön tekemisiämme tämän viikon aikana, jotta tulisi jotain hahmotusta elämästä ja opista kurssilla, mutta samalla en varmaankaan voi välttyä omilta henkilökohtaisilta havainnoiltani ja niiden avaamiselta, kun nyt kerrankin pääsee kirjoittamaan ja päristelemään! Päristely on muutenkin hyvin kuvaava palkokasviruokavalion vuoksi, jo ennen tätäkin viikkoa, mutta nyt alkaa helpottaa. Toivotaan ettei tästä tule liian päiväkirjamaista. Yritän pitää mielessä sen, että tekstistä tulee julkista (vaikka sepäs vasta innostaakin).

Tällä viikolla vierailimme ensimmäistä kertaa porukalla Rumolassa ja Kotamäellä. Rumola tai Romula ei ollutkaan niin pelottava, vaikka kylää pitkin Peltolaan asti onkin kantautunut pelottelutarinoita. Kummituksia ei ole mainittu, mutta saavuttuamme paikalle aloimme hiljalleen käsittää, mistä pelonsekainen ilmapiiri on kehkeytynyt. Askel askeleelta, esittelykierroksen aikana näköpiiriin lävähtäneet paikat selkeyttivät kuvion. Pihamaalta löytyi muun muassa vihreä lieteallas (joka kuulemma kuplii helteellä), ränsistynyt navetta (jossa voisi hyvinkin syntyä Frankensteinin hirviö), sortuneita rakennuksia, ruosteista vettä ja (lavastamani) jäljet heinien päällä. Pahimpana satunnaisesti vilistävät hiiret.

Juuri ennen kuin ehdin saada lisävihjeitä Romulan hirviöstä, vanhassa siilossa ottamassani kuvassa vilahti jotain! Alla oikealla olevasta kuvasta voi yrittää tehdä päätelmiä. Itse en ole onnistunut keksimään mitään, mikä olisi valaissut mysteeriä. Kuvan katossa piilevä koukku ei myöskään lisännyt turvallisuuden tunnetta. En nähnyt otusta enää uudestaan, mutta päättelin, että se on viihtynyt alueella jo tovin, sillä kasvimaa oli oikein ravinteikkaan oloista eli ruokaa siellä on selkeästi viljelty!

Epäilyttävän hyvinvoiva maa Peltolaan nähden..

Jäljet!!

Lieju

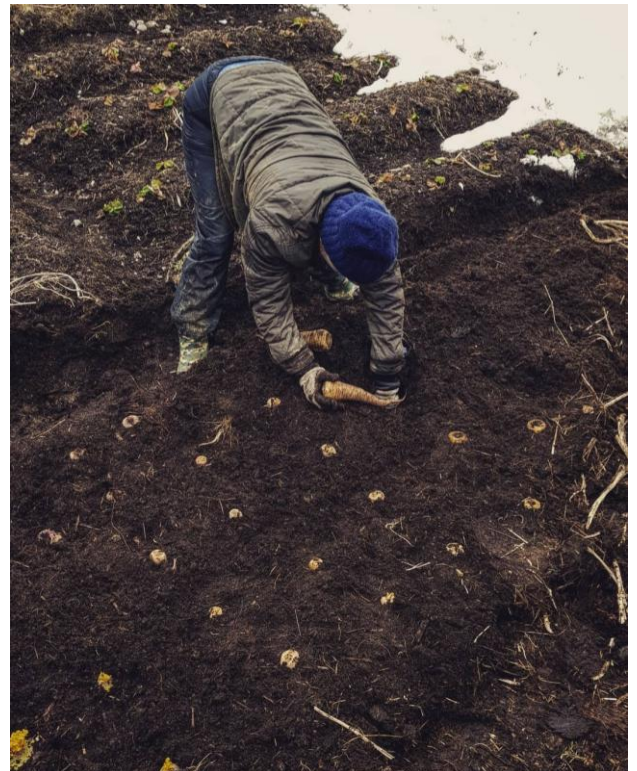

Jännittävä maisema

Jäin myös miettimään sitä mahdollisuutta, että olisiko hirviö kenties omavaraisesti rakentanut ja synnyttänyt itsensä paikalla olevista materiaaleista? Ehkä tohtori Frankensteinia ei enää tarvitakaan ollenkaan. Mutta miten romahdukset tapahtuivat ja missä tohtori on? Ja mihin navetan lehmät ovat hävinneet? Vai oliko hirviö siirtynyt vähitellen sievin askelin omavaraisteluun ja päästänyt vaan lehmät laitumelle, ennen kuin onnistui kasvattamaan omavaraisuusprosenttinsa 100% asti ja siirtynyt siten virallisesti omavaraiseen elämäntyyliin? Onko tohtori jossain vangittuna? Syöttääkö hirviö hänelle kaikki kasvimaan antimet lavastukseksi elämän ylläpidosta ja ruokkii itseään pelkällä elottomalla materiaalilla?

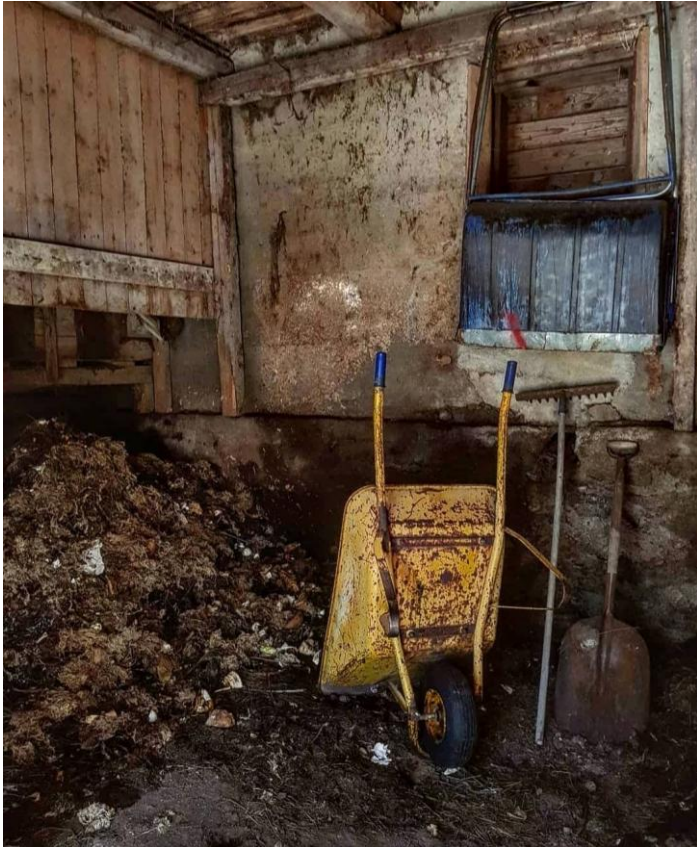
On vain kysymyksiä. Vastauksia ei kuulu korven hiljaisuudesta.

Nyt voisin siirtyä asiallisempaan sävyyn, sillä Rumolassa oli oikeasti viihtyisää ja kuvan otuskin on hyvä tyyppi niin kuin kaikki täällä kurssilla olevat. Ei pelkoa hirviöistä, ainakaan vielä. Saimme Rumolassa uutta kasvimaan alkua aikaan, vaikka itse olinkin aamupala- ja lounasvuorossa, joten en ehtinyt olla yhtä pitkäjaksoisesti ulkotöissä. Tehtävänämmä oli kuoria maata, kaivella juurakkoa esiin ja siirtää suurimmat kivet kasvimaan-alueelta muualle. Kävimme myös läpi siemenkasvien istutusta. Lounaan siivoamisen jälkeen palasin kasvimaalle, josta muut olivatkin jo pian lähdössä. Olivathan he raataneet pidempään. Itse jäin vielä hetkeksi kaivelemaan maata ja syleilemään kastematoja. Pian alkoi tihkuttaa taivaalta. Madot tykkää. Hiljaisuus ja yksinäiset työkalut ympärilläni vailla haltijoita tuntuivat taianomaisilta. Oli myös syvä hetki matojen kanssa. Pohdin sitä, kuinka paljon sormet muistuttavat matoja ja miten molemmat vipeltävät mullan parissa, kohdaten puolivälissä, ja luoden sinne mahdollisesti elämää mahdollistavaa elämää.

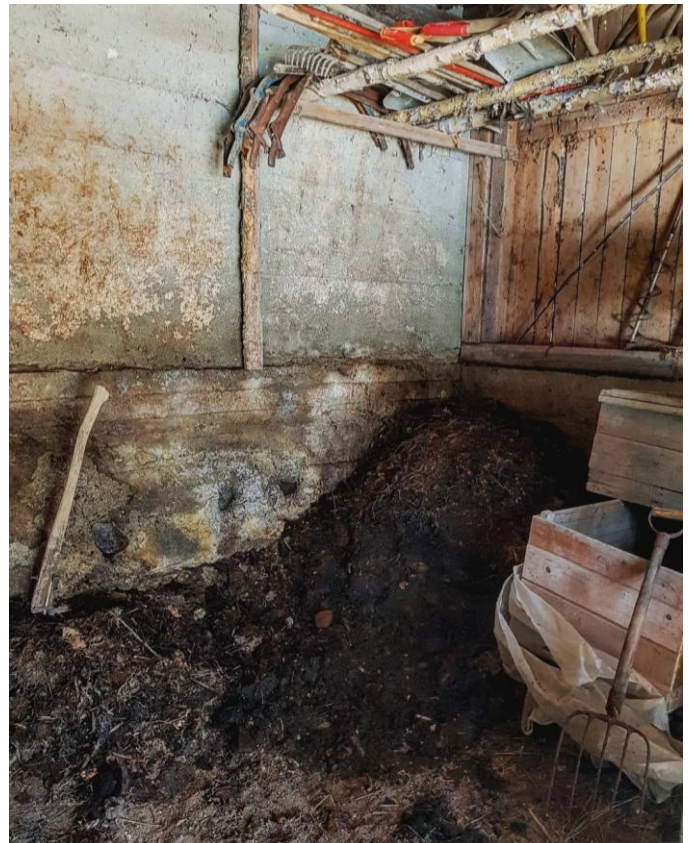

Mainitsin myös Kotamäen, jossa kävimme pari päivää myöhemmin. Siellä ollessa olikin yhtäkkiä kesä sään puolesta! Huomasin heti, kuinka paljon raskaammaksi työnteko muuttui, mutta onneksi ehtii vielä kasvattamaan kestävyyttä ja lihaksia kesää kohti ja sen aikana varsinkin. Jokainen teki vuorollaan eri työvaiheita, mikä oli hyvä systeemi, ja yhtenä uutena juttuna opimme istutusvakojen luomisen sekä teoriaa siihen ja siemeniin liittyen ja kaikkeen muuhunkin liittyen siinä aiheiden välimaastossa. Työnsin myös käteni aitoon jäiseen paskaan. Avoimin mielin, paljain käsin. Oli se oikeasti jo mullaksi muuttunutta ja oli oikeasti valaiseva ja miellyttävä kokemus. Opimme nimittäin sen, että hyvin hoidettu lantala toimii eikä haise, ja sitten sitä tuotosta pääseekin ripottelemaan uuden syntymän tueksi ja turvaksi kasvimaalle, ja niin taas kaikki kiertää.

Tästä

Tähän

“Sokerijuurikas ei mua kiinnosta, en aio mennä syksyllä opistoon”:

(Maistoin ekaa kertaa sokerijuurikasta, biisin sanat sopii, riippuu miten tulkitsee. Pakko silti selventää oma kanta, sillä itse kyllä

mielelläni menisin syksyllä juurikin omavaraopistoon!)

Tästä ei tarvinnut tulla päiväkirjaa ja ehkä toivomuksena olikin joku ytimekkäämpi juttu, mutta käyn nyt silti ilmeisesti viikonpäivät läpi, väärässä järjestyksessä. Tiistaina oli siivouspäivä. Otin hienon kuvan. Se on

vasemmalla alhaalla. Siivosin eteistä ja en meinannut millään lopettaa eteisen maton piiskaamista kun aina löytyi lisää neulasia mitä puhtaammaksi matto tuli! Kylässä kävi myös dyykkipukki, vaikka se taisi olla maanantaina. Dyykkaus on tavallaan omavaraisuuden ulkopuolella tai siinä ulkoreunalla oleva juttu. En uskalla määritellä tai alkaa miettimään tarkemmin. Ei se tietystikään omavaraista ole, mutta tukee silti paljon niitä arvoja, joita tässä kaikessa pyörii. Ehkä sen voisi ajatella linkittyvän hävikin kautta siihen, miten tärkeää omavaraistaloudessa olisi se, ettei hävikkiä synny vaan kaikki mahdollinen hyödynnetään. Eli kai siinä vähän harrastetaan samaa toimintaa, pelastetaan hävikki käyttöön, vaikka syyt, seuraukset, vaikutukset ja verkostot siinä kaikessa ovat erilaiset, oikeastaan vastakkaiset. Ihannetilanne minusta olisi kai se, ettei totu yltäkyläisyyteen ja siksi dyykkausta mielummin harvemmin (jos saalis tuppaa olemaan näin hyvä) ja keskittyminen olisi omavaraiseen ruuantuotantoon, ellei se ole liian utopistista. Se voi kyllä olla. Mutta näitä kaikkiahan me pohdimme kurssilla ja etsimme ratkaisuja tai ainakin mielekkäitä suuntia! En myöskään tiedä onko tuo kuva oikealla tavalla kohdentavaa mainontaa opistolle, mutta toisaalta ehkei tuo alun kauhutarinakaan ole sellaista, eikä kyllä koko teksti muutenkaan, pitää äkkiä mainita. Oma näkemykseni on se, että kaikki hyvä lisää on hyvää lisää eli hävikin hyödyntäminen on tietysti hyvä juttu :)

Tähän väliin piristykseenä latoon valmistunut taikakuutio! Eli kesähuone. Se on tosi hieno :) Kiitos tekijälle työstään!

Seuraavaksi kaikkea.

Hyvä juuri! (Nokkonen)

Paha juuri >:((Voikukka)

Karstaus-iltapuhdetta,
leppoisassa tunnelmassa ja seurassa :)

Kylvöä

Työvälineiden kuljetus ja turvallisuus. Vasemmalla vasemman puoleinen työkalu maastoutuu niin hyvin, että näyttääkin jo turvallisemmalta. Harava ja pyörä on kokemus. Ihan turvallisesti se sujui oikeasti :) Myönnän kyllä, että otin kuvan vauhdissa harava ohjaustangolla, vaikka ensin mietin, etten varmasti rupea

sellaiseen, mutta kuvan ottaminen alkoi puolivälissä matkaa kutkuttamaan valokuvaushermaa liikaa, niin oli sitten vaan tehtävä tasapainoiluharjoituksia ja samalla piti pysyä kuvattavien vauhdin perässä. Kurssilla on kyllä ollut puhetta siitä, kuinka suojavälineet voivat luoda valheellisen turvallisuuden tunnun, mutta tässä tapauksessa jostain syystä haravan luoma haaste loi ehkä liikaakin uskoa omaan turvallisuuteen. Se pistää mietityttämään.

Viikko oli tällä kertaa muuten aika lyhyt, sillä lähdin käymään kotona päin jo keskiviikkona helatorstain mahdollistaman vapaapäivän vuoksi. Ehkä hyväkin että oma blogivuoro sattui tälle viikolle, niin pysyy ytimekkäänä. En ole edes varma, oliko tämän tarkoitus olla suunnilleen vain yksi kuva ja yksi A4 tekstiä, niin vähän mietityttää tällä hetkellä.

Kello on 0.09 ja aloitin tämän projektin joskus illalla, joten pitää kai saattaa tämä loppuun jotenkin. Halusin kirjoittaa vielä enemmän yleismaailmallisia ajatuksiani liittyen tähän viikkoon ja etenkin siihen kun poistuin hetkeksi omavaraisuuskuplasta kaupungin ahdistukseen. Saapuminen kotikaupunkiini Tampereelle oli todella hämmentävä kokemus. Koko paikka tuntui epätodelliselta, suurkaupungilta. Kaikki ihmiset ovat vieraita ja niitä on liikaa eikä ole ihanaa tiivistä yhteisöperhettä. Tuntuu kuin olisi siirtynyt eri lajin reviiirille. On vaikeaa edes eritellä, miten erilaista kaikki on näissä eri ympäristöissä. (Huvitti myös ajatus siitä, että Lasse olisi kävellyt vastaan Tampereen keskustan vilinässä sen kaiken keskellä, kottikärryjen kanssa). Vaikka toisaalta jonkin aikaa täällä kotona oltuani heräsi tuntemuksia ja ajatuksia siihen liittyen, että tavallaan sama elämä jatkuu missä vaan. Oikeastaan se ajatus myös alentaa kynnystä jatkaa vaikkapa sitä omavaraisempaa elämää missä tahansa, niillä keinoilla kuin se on niissä olosuhteissa mahdollista, tai siltä se ainakin tuntuu nyt. Kun tavallaan sekin on huono juttu, jos eriyttää kaksi maailmaa täysin toisistaan. Silloinhan ne eivät kohtaa, ja mitä silloin käy toivotulle yhteiselle kehityksen suunnalle?

Odotan silti innolla pari päivän päästä koittavaa paluuta Peltolaan ja että pääsisi kunnolla syventymään taas siihen maailmaan. Se tuntuu parhaalta maailmalta, jossa muistan olleeni. :)

Tässä vielä sama kirjoitettuna henkilökohtaiseen päiväkirjaan, mutta kai sen voisi vielä tänne lisätä, vaikka asia on suunnilleen samaa: "Muutokset tuntuvat tällä hetkellä niin rajuilta, etteivät ne enää tunnu. Siirryin

maaseudun lämpimän avoimesta yhteisöstä hetkeksi johonkin toiseen ulottuvuuteen. Suurkaupunkiin, joka hetki sitten oli vain kaupunki. Astuin eri lajin reviirille, jossa luonto tuntuu kaukaiselta. Samanaikaisesti ymmärrän, että elämä jatkuu elämänä missä tahansa. Vaikka kaikki olisikin täysin erilaista ja silti samaa. On vaan eri olosuhteita ja niiden luomia vaikutuspiirejä ja verkostoja. On sulkeutuneita kokonaisuuksia erillään toisistaan, vaikka oikeasti sellaista ilmiötä ei ole kai olemassakaan. Siinä se ongelma onkin, yhtenäistä kokonaisuutta, verkostoa ja sen vaikutuksia ei havaita. Eri maailmoja samassa maailmassa. Vastakkaisia itsestäänselvyyksiä. Etsin, missä maailmat kohtaavat, vaikka ne kohtaavat kaiken aikaa niin etten huomaa. Välillä luulen, että sydän jää jonnekin. Nyt huomaan, että sydän on kaikkialla missä olenkin. Ehkä löysin sen jossain siellä, missä sydän tuntuu eniten.”

Täytyy vielä sittenkin hieman jatkaa, vaikka toisaalta tiedostan, että olisi riittänyt päivitellä vaan suunnilleen mitä olemme tehneet täällä. Jäi vaan harmittamaan tässä välillä ilmentynyt vitsikäs sävy, vaikka se oli hyväntahtoista ja ehkä myös iltahepulin aiheuttamaa, vaikka hihittelin jo Rumolassa sille ajatukselle, että minulla on blogivuoro ja voisin kirjoittaa tuon tyylisesti. Minulle tämä koko kurssi on kuitenkin ollut niin tärkeä ja suuri kokemus jo nyt, ja uskon, että paljon puhutun alkuhurmoksen jälkeenkin tämä puoli vuotta tulee olemaan ainakin yksi merkityksellisimpiä puolivuotisia elämässäni. Kävi miten kävi. On niin inspiroivaa, miten Lasse, Maria ja kaikki mukana olleet ovat saaneet aikaiseksi tällaisen opiston. Ja ihanaa, että kaikki täällä olevat ja olleet ihmiset ovat ajautuneet tänne. Tässä koko jutussa kulminoituu niin moni asia hyvällä tavalla. Tuntuu juuri oikealta paikalta olla. Olen ihmetellyt, että missäköhän olisin nyt jos en olisi täällä, sillä omalla kohdallani jokin opisto olisi luultavasti ollut edessä ja saattaa olla tämän jälkeenkin.

Mutta onneksi nyt on Omavaraopisto. Kiitos :)

(Jaahas, juuri kun olin saanut tämän valmiiksi, oli ensimmäinen blogiteksti ilmestynyt ja se oli ilahduttava ja onneksi myös vitsikäs, niin ehkä ei olisi tarvinnutkaan ujostella tämän tekstin kanssa niin paljon)

Venla